

வெறுந்தாள்

டாக்டர். ரா. சீனிவாசன்,
எம்.ஏ.,எம்.லிட்.,பி.எச்டி.,

அணியகம்

5, செல்லம்மாள் தெரு,
செனாய் நகர், சென்னை - 600 030.

நூல் விளக்கம்

முதற்பதிப்பு	: 1978
மறுபதிப்பு	: ஆகஸ்ட்டு, 1998
நூல் பெயர்	: வெறுந்தாள்
ஆசிரியர்	: ரா. சீனிவாசன்
பொருள்	: நாவல்
பதிப்பகம்	: அணியகம் 5, செல்லம்மாள் தெரு, செனாய் நகர், சென்னை - 600 030.
தாள்	: மேப் வித்தோ 13.6 kg.
அளவு	: Crown 1 / 8
எழுத்து	: 10 புள்ளி
பக்கம்	: 112
விலை	: ரூ.25/-
ஒளியச்சு	: லேசர் இம்ப்ரெஷன், சென்னை - 600 030.
அச்சகம்	: நெல்சன் பிரிண்டிங் சென்னை - 600 029.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

கம்பராமாயணம்	(உரைநடை)	ரூ.50
மாபாரதம்	"	ரூ.50
சீவக சிந்தாமணி	"	ரூ.35
திருவிளையாடற் புராணம்	"	ரூ.40
குப்பைமேடு	(சிறுகதைகள்)	ரூ.25
படித்தவள்	"	ரூ.25
பரிசு மழை	"	ரூ.25
வழுக்கு நிலம்	"	ரூ.30
அணியும் மணியும்	(கட்டுரை)	ரூ.30
திருக்குறள் செய்திகள்	(தொகுப்புரை)	ரூ.40
திருக்குறள் மூலம்		ரூ.20
நாலடியார் செய்திகள்	"	ரூ.20
மொழியியல்		ரூ.50
தொல்காப்பியமும் நன்னூலும்		ரூ.60
திருப்பாவை விளக்கவுரை		ரூ.20
திவ்விய பிரபந்த சாரம்		ரூ.15
சொல்லின் செல்வன்	(நாடகம்)	ரூ.25
தெய்வத் திருமகன்	(புதுக் கவிதை)	ரூ.25
திரௌபதி சூள் உரை	"	ரூ.30
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு		ரூ.20
சிலப்பதிகாரம் மூலமும் திறனாய்வும்		ரூ.50
மணிமேகலை மூலமும் திறனாய்வும்		ரூ.50
சிலம்பின் கதை	(உரைநடையாக்கம்)	ரூ.50
நவீன் தெனாலிராமன்	(நகைச்சுவைக் கதைகள்)	ரூ.25

முன்னுரை

இது எழுத்தில் ஒரு புதிய முயற்சி; இதில் சில பாத்திரங்கள், உரையாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் இக்கதையை இயக்குகின்றன. நாடகப் பாங்கு இதன் சிறப்புப் பகுதி.

கதை சொல்பவன் தலைமைப் பாத்திரம்; அவன் பத்திரிகை ஆசிரியனாக இருப்பதால் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பு ஏற்படுகிறது. பிரசுரிக்கத் தகுதி அற்ற கதைகள் அவன் வீட்டில் குப்பையாகக் குவிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று 'வெறுந்தாள்' என்ற கதை : மற்றும் சில கதைகள் இவர்கள் விமர்சனம் செய்கிறார்கள்.

சுறுசுறுப்பாக இயங்கும் சரசு அவள் ஒரு விதவை. மறுமணம் செய்து கொள்கிறாள். இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவள்; வானம்பாடி என்ற கவிஞன் புதுக்கவிதைகள் இயற்றுகிறான். இவர்கள் ஓர் இலக்கிய வட்டம் அமைக்கிறார்கள். இலக்கிய விமர்சனம் இவர்கள் உரையாடல்களாக அமைகின்றன.

கதாசிரியன் மனைவி ரசிகத்தன்மை அற்றவள். இந்தக் கூட்டத்தை அவள் அறவே வெறுக்கிறாள். மாற்றத்துக்கு இப்பாத்திரம் இடம் பெறுகிறது. இறுதியில் அவளே தலைமை பெறுகிறாள்.

உயர்ந்த தத்துவம் பேசுகிறார்கள். வாழ்க்கை அவற்றை மாற்றி விடுகிறது. இப்படித் தத்துவம் பேசுகிறவர்கள் பலரும் சராசரி மனிதர்களே. வாய்ப்புகள் வரும்போது அவர்கள் மாறி விடுகிறார்கள். கொள்கைகள் அவற்றை மறந்து செயல்படுகிறார்கள். வாழ்க்கை ஓட்டத்தில் அவர்களும் வேகமாக ஓடுகிறார்கள்; அவ்வளவுதான். அவர்கள் இலக்கிய ரசனை, சிந்தனைகள் இவை அவர்களைவிட்டு நீங்குகின்றன. இதைக் காட்டுவது இக்குறு நாவல்.

ரா. சீனிவாசன்

பதிப்புரை

எழுத்து என்பது புதிய பரிமாணம் கொண்டு இயங்குவது; சமுதாய விமரிசனம் புதுக்கவிதையாகிறது. இப்புதுக்கவிதை நடை உரைநடைக்கும் உரியது ஆகிறது.

'தெய்வத் திருமகன்', 'திரௌபதி சூள் உரை' இவை இரண்டும் என் எழுத்தில் உதயமாகிய புதுக்கவிதைப் படைப்புகள்.

இவற்றிற்கு முன்னோடியாக என் உரைநடை நூல்கள் புதுக்கவிதைத் தாக்கம் பெற்றிருக்கின்றன என்பதை ஒரு சில விமரிசகர்கள் சுட்டிக்காட்டி உள்ளனர். அது இக்காலம் உருவாக்கித் தந்த உரைநடை; கவிதை உரைநடையிலும் இடம் பெற இயலும்; இது பலர் நடையிலும் காணப்படும் தனிக்கூறு.

இந்நடைஇயல் என் படைப்புகளில் தனித் தன்மை பெறுகிறது.

மற்றும் 'சமுதாயச் சிந்தனைகள்' நாவல் வடிவம் பெறுவது இதன் தனிச் சிறப்பு; கதை அதற்கு ஒரு கருவியே தவிரத் தலைமை பெறுவது இல்லை. பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் சிந்தனை களை வெளிப்படுத்துவதற்குத் துணை செய்கின்றன; அதற்கு நாடகப் பாங்கு துணை செய்கிறது.

இன்று கல்வி கண் திறக்கலாம்; ஒளி காட்டலாம்; ஆனால் வாழ வழி காட்டுவதில் வெற்றி பெறவில்லை; அதைப் பற்றிய சிந்தனைகள் மற்றும் தனி மனித மேம்பாடுகள், குடும்பப் பாச உறவுகள் இவற்றைக் கடந்து மனிதன் தன் சுற்றுச் சூழல்கள் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும்;

அது புதிய சமுதாயப்படைப்புக்கு வித்தாகும்; இதை இச்சித்திரம் வலியுறுத்துகிறது.

இது பலராலும் பாராட்டப்பட்டு விமரிசனம் செய்யப்பட்டுப் பேசப்பட்ட நூல்; இது இன்றும் தன் உள்ளடக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் தகுதி பெற்றுள்ளது; இன்று இதன் செய்திகள் பயன் உள்ளவை என்பதால் மறுபதிப்புக் காண்கிறது.

ஒரு சில நூல்கள் காலத்தால் மங்கிவிட வாய்ப்பு உள்ளது; அதன் உள்ளடக்கமும் அதற்குக் காரணம் ஆகிறது. இந்நூல் சிந்தனைகள் இன்றும் வாழ்வுக்கு ஒளி காட்டும் நிலையில் உள்ளன.

எழுதும்போது வெறுந்தாள்தான்; அச்சிடப்பட்ட பிறகும் வெறுந்தாள் என்பது முரண்தொடையாகும்; நூல் வெறுந்தாள் அன்று; செறிவு மிக்கது; அறிவு மிக்கது; தேடல் முயற்சியில் இது வெற்றி காண்கிறது.

இது எழுப்பும் வினா; கொள்கை எழுத்துக்கு வேண்டுமா வேண்டாமா என்பது; 'கொள்கை இல்லாதவன் எழுத்து வெறுந்தாள்' என்று இது கூறுகிறது; அது ஏற்கத் தக்கதா இல்லையா என்பது சிந்திக்கத் தக்கது; அதுவே இந்நாவலின் கருப்பொருள்.

- ரா. சீனிவாசன்

“வெறுந்தாள் என்ன விடைத்தாள்தான் தரட்டுமே
அது வினாத்தாளுக்கு விடைத்தாள் ஆகுமேயன்றி
அது பசித்தாளுக்குச் சோறு போடுமா?இதில்
கேட்கப்படுகின்ற கேள்வி இது. விடைதர
முடியுமா? சிந்தித்துப் பாருங்கள். கொள்கை
இல்லாதவர் எழுத்து வெறுந்தாள் தான். அது
எப்படி? இரண்டுக்கும் விடை காண முயல்வதே
இந் நாவல்.

வெறுந்தாள்

[1]

வாழ்க்கை இதற்கு அர்த்தம் பொருள் என்ன என்பதே விளங்கவில்லை. நான் படிக்கும்பொழுது தமிழாசிரியர்கள் பாட்டுச் சொல்லிப் பதவுரை, விளக்கவுரை இலக்கணம் எல்லாம் சொன்னார்கள். அது எனக்கு விளங்கியது. ஆனால் இந்த வாழ்க்கையின் அர்த்தம்தான் தெரியவில்லை.

அன்று சரசுவதி என்னிடம் நிரம்ப நேரம் பேசினாள். அவள் எதை எதையோ பேசினாள். அவள் ஒரு இலக்கியப் பைத்தியம். நாவல் சிறுகதை என்றால் உயிர். “எனக்கு வாழ்க்கையிலே நிம்மதி இல்லை; சில சமயம் பொழுது போவதே கஷ்டமாக இருக்கிறது” என்று சொல்கிறாள்.

அவள் ஒரு விதவை, ஆனால் அவள் அதற்காகக் கவலைப்பட்ட நாட்கள் சிலதான். அவளிடம் அழகு அபரிமிதமாக இருந்தது. அதனால் அவளால் விதவையாகவே காலம் கடத்த முடியாமல் போய்விட்டது. அப்படி அவளை விதவையாக விட்டுவைப்பது சமூகத்துக்கு ஒரு அபாயம் என்பதை உணர்ந்து அவளை மற்றொருவர் அது தான் இப்பொழுதைய கணவர் மணம் செய்து கொண்டார்.

அவளே சொல்கிறாள் “நான் விதவையாகவே காலம் கடத்த முடியுமா? நீங்கள் எண்ணிப்பாருங்கள்” என்று கேட்கிறாள்.

நான் எப்படிச் சொல்வது? மரியாதைக்காக “ஏன் முடியாது?” என்று கேள்வியைக் கேட்டு வைத்தேன்.

“மற்றவர்களால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. எப்படியாவது அவர்கள் தங்கள் சிற்றின்பத்துக்கு இழுத்துச் சுவை காண விரும்புவார்கள். நான் மறுப்பேன்; அவர்கள் வேதனை அடைவார்கள். என்னமோ நான் அப்படிப் பிறந்துவிட்டேன்”.

“நான் விதவை என்று அந்த மனுஷனிடமும் சொன்னேன்.”

“No matter. அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. அவன் அதிருஷ்டக்காரன் இல்லை என்று என் மாஜி கணவனைப்பற்றிப் பேசினார்.”

“நான் தீர்மானமாகச் சொன்னேன். வாழ்க்கையில் விடுதலை என்பதை அவர் போனபிறகுதான் உணர்ந்தேன்; ஆண்களே வெறும் ‘போர்’. எப்பொழுதும் அவர் என் அழகைப் பாராட்டுவார். என்னென்னமோ பேசுவார், அந்த உளறல்களைக் கேட்டுச் சலித்து விட்டது. அவசியமில்லாமல் என்னைக் கட்டிப் பிடித்து திடீர் என்று பைத்தியம் பிடித்தது போல நடந்து கொள்வார்; எங்கேயும் போக விடாமல் தடுத்துவிடுவார். சே! Horrible ஏன்டா பெண்ணாகப் பிறந்தோம் என்று ஆகிவிடும்” என்று என் பழைய வாழ்க்கையை எடுத்துச் சொன்னேன்.

“அதிலே இருந்து விடுதலை பெற்றேன்.” மறுபடியும் நீங்களும் அதைத்தானே செய்யப் போகிறீர்கள் என்று மறுத்தேன். அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவருக்கு விளங்கவில்லை. “எல்லாக் கணவன்மாரும் செய்வதைத்தான் நானும் செய்ய முடியும். வேறு என்ன எதிர்பார்க்கிறாய்” என்று கேட்டார்.

“என்னை மனிதனாக வாழ்விடு, சுருக்கமாகச் சொன்னால் நீ மிருகமாகாதே என்று சொன்னேன்.”

அவளுக்கு அந்த இரண்டாம் மணத்தில் விருப்பம் இல்லை. என்றாலும் அவள் தனித்து வாழ முடியாது என்பதை உணர்ந்தாள்.

“சிறு பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டு அவசியம். எனக்கும் அதைப் போன்ற விளையாட்டுத் தேவைப் பட்டது. அதற்காகத்தான் இந்த இரண்டாம் மணம் செய்து கொண்டேன்” என்றாள் அவள்.

“ஆக உனக்கு வாழ்க்கை ஒரு விளையாட்டு” என்றேன்.

“வாழ்க்கையே ஒரு விளையாட்டாக இருக்கிறதே தவிர அதற்கு ஏதாவது அர்த்தம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“இருக்கிறது. நீ மற்றொருவனை மகிழ்ச்சி செய்கிறாயே அதுதான் உன் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம்”.

“நான் அவரிடத்தில் அந்த மகிழ்ச்சியைக் காண முடியவில்லையே” என்றாள்.

“இரண்டு பேரும் சடுகுடு விளையாடினால் அது ஆட்டம். இல்லாவிட்டால் அது வெறும் ஒட்டம்தான்” என்றேன்.

வாழ்க்கை ஒரு சிலருக்கு ஆட்டமாக இருக்கிறது. சிலருக்கு ஒட்டமாக இருக்கிறது என்பதை அப்பொழுது உணர முடிந்தது.

“எப்படியோ ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது” என்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அது இப்பொழுது நினைவுக்கு வந்தது.

“பிடிக்காவிட்டால் நீ ஒப்புக் கொண்டிருக்கக் கூடாது” என்றேன்.

“அது அவசியம்” என்று பட்டது. பல இளைஞர்களைப் பாழ்படுத்துவதை விட ஓர் இளைஞனை அழிப்பது நல்லது தானே. நான் இரண்டாவது மணம் செய்துகொள்ளா விட்டால் எனக்காக ஏங்கிப் பெருமூச்சு விடும் இளைஞர்கள்

கெட்டு அழிவார்கள்; நானும் சீலசமயம் அவர்கள் அழிவுக்குத் துணையாகிவிடுவேன். அதைவிட கௌரவமாக அந்த ஒரு மனிதனை அழிப்பது நல்லதுதானே”.

அவள் சொல்லியது எனக்குப் புதிதாக இருந்தது.

“பின் என்ன? திருமணம் என்பதற்கு வேறு அர்த்தம் என்ன இருக்கிறது. ஓர் ஆடவனின் அகம்பாவத்தையும் ஆணவத்தையும் அழிக்க இதைவிட வேறு எந்த மருந்தும் கிடையாது. கலியாணம் ஆனவுடன் பெட்டியில் அடங்கிய பாம்பாகி விடுகிறான்” என்று அவள் பேச ஆரம்பித்தாள்.

அவள் பேச்சுத்திறனை என்னால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. நாவலும் கதையும் படித்து அவள் நா இப்படிப் புரண்டு விட்டது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

“இதோ பாரு! எனக்குப் பொழுது போக வேண்டும். அதுதான் பிரச்சினை” என்றாள்.

“அதற்குத்தான் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டாயே”.

“அதிலே அவருக்குத்தான் பொழுது போகிறது; எனக்கு அதனால் தான் பொழுது போகவில்லை.”

இது முரண்பட்ட கருத்தாக இருந்தது.

அவருக்கு அதிலே பொழுது போகிறது. “சரசு! நான் இந்தக் காதலிலே என்னை அப்படியே மறந்து விடுகிறேன். உன் நினைவில் என்னை அழித்துக் கொள்கிறேன்.” இப்படித்தான் அவர் அடிக்கடிக் கூறுகிறார்.

“நல்லதுதானே”

“போர், பழைய காலத்து நாவல் ‘டைலாக்கு’ போல இருக்கிறது.”

“அப்ப என்னதான் சொல்கிறாய்?”

“அவசரப்பட்டுக் கலியாணம் செய்து கொண்டேன். விதவைக்கு வாழ்வு கிடைப்பது அரிது என்று நினைத்துக் கொண்டேன்; சந்தர்ப்பத்தை விடக்கூடாது என்பதற்காகத் தான் அந்த மனுஷரை என் கணவன் என்று ஏற்றுக் கொண்டேன்”.

“So you regret for this - அதற்காக வருத்தப்படுகிறாயா?”

“அதுவும் சொல்லத் தெரியவில்லை, எனக்கு ஒரு பசி இருக்கிறது.”

எனக்கு என்னமோ மாதிரி இருந்தது. அவள் எந்நப் பசியைப் பற்றிப் பேசப் போகிறாள்? தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அந்தப் பசிக்கு என்ன உணவு தேவைப் படுமோ என்று அஞ்சினேன்.

“நீ காண்டேகர் நாவல் படித்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

இவளுக்கு என்ன காண்டேகரிடத்து ஒரு மோகம் என்று நினைக்கத் தொடங்கினேன்.

“பசி முன்று வகைப்படும்; ஒன்று வயிற்றுப் பசி; மற்றொன்று காதல் பசி; முன்றாவது தெய்வீகப் பசி” என்று விளக்கினாள்.

“நீ எந்தப் பசியில் இருக்கிறாய்?”

“நான் அறிவுப் பசியில் இருக்கிறேன். அதை அவர் சொல்ல மறந்து விட்டார். மனிதனுக்கு இந்த நான்காவது பசிதான் அதிகமாக இருக்கிறது” என்று சொன்னாள்.

“அதற்கு ஏதாவது கல்லூரியில் போய்ச் சேர்ந்து விடலாமே. இப்பொழுதுதான் மாலைக் கல்லூரி நடத்துகிறார்களே.”

“சரிதான், அது கல்விப் பசியைத் தீர்க்க; அறிவுப் பசிக்கு ஆகாது.”

அவள் ஒரு நாவல் பாத்திரமாகக் காணப்பட்டாள். சாதாரண மனுஷியாகக் காணப்படவில்லை. அவள் சொல்லுகிறாள் “மனிதர்களுக்குப் பேசுவதில் தான் சுவை இருக்கிறது. அது சமமான அறிவும் போக்கும் உடையவர்களோடு பேசுவதில் தான் இன்பம் இருக்கிறது. அதற்குத் தான் ‘ரசனை’ என்று பெயர். ரசனை இல்லாத மனிதரை மணந்து கொண்டேன். அவர் டாக்டர்” என்று சொன்னாள்.

கிடைக்க முடியாத ஒருவர் அவளுக்குக் கணவனாகக் கிடைத்ததைக் கண்டு நான் பெருவியப்பு அடைந்தேன். “டாக்டரா” என்று மறுபடியும் கேட்டேன்.

“ஆம், ஏன் அதில் என்ன ஆச்சரியம்?”

“கல்யாணச் சந்தையில் அவர்களுக்குக் கிராக்கியா யிற்பே.”

தவறான கணிப்பு; நோயாளிக்குத்தான் டாக்டர்; வேண்டும். அவர்கள் எல்லாம் மன நோயாளிகள். சமூகத்தில் சில தவறான நம்பிக்கைகள் கவுரவங்கள். இவற்றை தான் மன நோய் என்று சொல்லுகிறேன். டாக்டரை மணந்து கொண்டால்தான் தங்களுக்குக் கவுரவம், மதிப்பு, வாழ்வு என்று தவறாகக் கணக்கிடுகிறார்கள். அவர்களைத் தான் நான் மன நோயாளி என்கிறேன்.”

அவர் ஏன் அவளை மணக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி என்னுள் எழாமல் இல்லை. அதற்குள் என் நண்பன் ‘வானம்பாடி’ வந்தான். அவன் தன் பெயரை வானம்பாடி என்று வைத்துக் கொண்டான். எந்த விதகட்டும் இல்லாமல் அவன் பறக்க விரும்பினான். சுதந்திரமாக வாழ முடியும் என்று நினைத்து வந்தான். அவன் சிரிக்கும் போது மிக அழகாக இருந்தது. கன்னத்தில் குழி விழுந்தது. பொதுவாகப் பெண்களுக்குத்தான் இந்தக்

கன்னக்குழிவு அழகு என்று சொல்லுவார்கள். அது அவனுக்கும் அழகாகத்தான் இருந்தது.

“இவர் யார்?” என்று கேட்டாள்.

“நம் வட்டம் தான்” என்று கூறினேன்.

நாங்கள் ஒரு இலக்கிய வட்டம் ஒன்று துவக்கி இருந்தோம். அதில் வானம்பாடி பெரும்பங்கு ஏற்றான். அந்த வட்டம்தான் சரசுவதியை அங்கு அழைத்தது. அவள் சொன்னாளே அந்த அறிவுப் பசி, அதுதான் அவளை இந்த இடத்திற்கு இழுத்து வந்தது.

எங்கள் வட்டம் மிகச்சிறிய வட்டம்தான். இலக்கிய விமரிசனம் செய்வதில் நாங்கள் ஒன்று பட்டோம். அவ்வப் பொழுது நாங்கள் கூடி விவாதிப்போம். அதில் எங்களுக்கு ஒரு தனி இன்பம் இருந்தது, ஏன் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. அவன் புதுக்கவிதைப் பயித்தியம்.

“நீங்கள் புதுக் கவிதையைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று என்னைக் கேட்டாள்.

“புது மாப்பிள்ளையைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“அவர் மிடுக்குத் தனி அழகு” என்றாள்.

“எதுவுமே புதுமை என்றால் அழகுதானே” என்றேன்.

“இந்தப் புதுக் கவிதையில் ஏழைகளின் கண்ணீரைப் பற்றிப் பிரமாதப்படுத்துகிறீர்களே, அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்றேன்.

“இந்தச் சமுதாயத்தின் நோய் அது. அதைத்தானே கவிஞன் தொட முடியும்” என்றான் அவன்.

“தொட்டால் என்ன செய்ய முடியும், நம் உணர்வுகளை எழுப்பிவிடுவதால் அவர்களுக்கு வாழ்க்கை அளித்து விட முடியுமா?” என்று நான் மேலும் கேட்டேன்.

“இது முதற்படி” என்றான் அவன்.

அதற்குள் உள்ளே இருந்து என் மனைவி சூடாகக் கொண்டு வந்து வைத்த காப்பி ஆறிக் கிடந்தது. அவள் பார்வை சரசுவதியின் மேல் விழுந்தது. நான் ஒரு பெண்ணோடு பேசுவதை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதை அவள் மறுபடியும் எங்கள் மீது கவனம் செலுத்தாததிலிருந்து தெரிந்து கொண்டேன். அவளைக் கூப்பிடவும் விரும்பவில்லை. அவள் வாழ்க்கையில் முழு அர்த்தம் இருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. அவள் எல்லை நாற்புறத்துச் சுவர்கள். அவள் ஆட்சி அந்த வீட்டு அறைகள்; அவற்றைத் துப்புரவு செய்வது; வீட்டை அழகாக வைத்துக் கொள்வது; பெருக்குவது; கூட்டுவது; கழிப்பது. இந்தக் கணக்கில் அவள் வாழ்க்கை சென்று கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு என்னைப் பற்றிய நல்ல அபிப்பிராயம் கிடையாது.

அவள் தாய் வீட்டில் அவள் அண்ணன்மார் சீட்டு ஆடுவதைப் பார்த்திருக்கிறாள். சில சமயம் குடியும் அங்குக் குடித்தனம் செய்வதைப் பார்த்திருக்கிறாள். அதை அவள் தவறாகவே கருதியது இல்லை.

“சீட்டு ஆடுவதிலே என்ன தவறு இருக்கிறது?” என்று கேட்டு இருக்கிறாள்.

“அதில் நல்லதும் இல்லை; கெட்டதும் இல்லை” என்று நான் சொன்னேன்.

“பொழுதுபோக்கு. உங்களைப் போல் இலக்கிய விமரிசனங்களைச் செய்து கொண்டு மண்டையைக் குழப்பிக் கொள்ளத் தேவை இல்லை” என்றாள்.

நான் சொன்னேன். “அது என் தொழில். பத்திரிகை ஆசிரியர் பதவியை எப்பொழுது ஏற்றுக் கொண்டேனோ அப்பொழுதே இந்த விமரிசனம் என்னை விடாது” என்று சொன்னேன்.

நான் ஆரம்பத்திலேயே உங்களுக்குச் சொல்லி இருக்க வேண்டும். நான் ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகையில் ஆசிரியராகப் பணி செய்திறேன் என்பதைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். அங்கே வருவது எல்லாம் சாதாரண கதைகள். அதாவது அவர்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் ரசித்தவற்றை ஒரு வடிவம் கொடுத்துக் கதை என்று அனுப்பிவிடுவார்கள். அது சரி. கதை என்பது வேறு என்ன அவ்வளவுதானே. ஆனால் என்னமோ அதைப் பார்த்துப் பார்த்துச் சலிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. நான் எப்பொழுதோ ஒரு தொடர்கதை எழுதி அனுப்பி இருந்தேன். அதில் என் சொந்த அனுபவங்களை வைத்துக் கதை எழுதியிருந்தேன். கலியாணம் ஆவதற்கு முன் ஏற்பட்ட அனுபவங்கள். அதற்கப்புறம் எந்த அனுபவம் கிடைக்கிறது. அவள் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதை நினைத்து நினைத்தே அந்தக் கதையை எழுதி முடித்தேன்.

“ஏக்கம்” என்பதுதான் அந்தக் கதையின் தலைப்பு. அதற்குப் பரிசு கூடக் கொடுத்தார்கள். பரிசு பெற்றுவிட்ட தாலேயே நான் ஓர் எழுத்தாளன் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும். ஏதோ ஒரு முறை ஒரு கதை எழுதிவிடலாம். தொடர்ந்து எழுதினால்தானே எழுத்தாளன் என்று கூற முடியும்.

அந்தக் கதைக்கே அந்தப்பத்திரிகை ஆசிரியர் பாராட்டிவிட்டார். “உங்களைப் போன்ற இளம் எழுத்தாளர்கள் நிறைய எழுத வேண்டும்” என்று தட்டிக் கொடுத்தார். இப்பொழுது நினைக்கிறேன். அவர் பத்திரிகை. அது ஆரம்பநிலை. அதில் நிலைத்துப் பணி செய்ய ஆள்யாரும் இல்லை. அதற்கு ஒரு ஆள் தேவைப்பட்டது. நான் எழுதிய அந்தக் கதை எப்படியோ கொஞ்சம் சிறப்பாக அமைந்து விட்டது அது உண்மைதானே. எழுத்தாளனுக்கு வேண்டிய அமிசம் என்னிடம் ஒன்றும் இல்லை. பேனா இருந்தது; அதில் மசியும் இருந்தது. கருத்துகள் பஞ்சம். நான் என்ன

செய்ய முடியும். தொடர்ந்து எழுத முடியாது என்பதை உணர்ந்துதான் பேசாமல் பத்திரிகை ஆசிரியனாக மாறி விட்டேன்.

பத்திரிகை ஆசிரியன் ஆவது மிகவும் எளியது என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். பத்திரிகை ஆசிரியர் வேறு, எழுத்தாளன் வேறு என்பதை என்னால் அறிய முடிந்தது. ஒரு கதை எழுதி விட்டதாலேயே நான் ஒரு எழுத்தாளன் எப்படி ஆக முடியும். அதற்கப்புறம் பத்திரிகைத் தொழிலை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு இருக்கிற கற்பனையும் என்னைவிட்டு ஓடிவிட்டது. நிறைய கதைகள் வரும். அவற்றைப் படித்துப் படித்து என் முளை மழுங்கிவிட்டது என்றுதான் கூறமுடியும்.

அந்த ஒரு கதைக்கு வேண்டிய அனுபவம் அவ்வளவு தான்- என் வாழ்க்கையில் தீட்ட முடிந்தது. அதற்குமேல்? என் வாழ்க்கைப் பிரச்சனை சூழ்ந்து கொண்டது. தன் வாழ்க்கைப் பிரச்சனை மட்டும் எழுத்தாளனுக்குக் கதையாக முடியாது என்பதை உணர்ந்தேன். அது சில சமயம் ஆற்றலைத் தரலாம். அதுவே கதையாக அமையாது. பிறர் பிரச்சனைகளை எடுத்தாளும் போதுதான் எழுத்தாளன் பிரகாசிக்கிறான். அந்த அனுபவம் எனக்கு ஏற்படவில்லை.

அது அவள் மீது தவறு. நான் பத்திரிகை ஆசிரியன் என்பதாலேயே நான் ஒரு பிரபலஸ்தன் என்று கருதி விட்டாள். அதாவது அவள் எழுதும் கதைகள் எப்படியாவது வெளி வர வேண்டும் என்ற ஆசை; அதற்காகத் தான் அவள் இந்த இலக்கிய வட்டத்தை ஆரம்பித்தாள்.

அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்படவில்லை. அந்த டாக்டர் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் எப்படி அவசரப்பட்டு இந்தப் பத்திரிகைத் தொழிலைக் கட்டிக் கொண்டேனோ அதே போல அவளும் அவரைத் தன் ஹீரோவாக ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளுக்கு அவர்

ரசனையாகப் படவில்லை. அவர் நோயைப் பற்றித் தான் அதிகமாகப் பேசினார். “ஒரு கேசு வந்தது. அது ரொம்பவும் ‘காம்பிளிகேஷன்’. ஆனால் பீசு பிரமாதம் என்றார்”. அவள் கேட்டுக் கேட்டுச் சலித்து விட்டாள்.

அவள் ஒரு நாள் மனம் விட்டுச் சொன்னாள். “நான் உங்களைச் சந்தித்திருந்தால் நீங்கள் தான் என் “Choice” என்று.

இப்பொழுது எனக்குத் தெரிந்தது, என் மனைவி. அதாவது என்னை எந்தக் கற்பனைக்கும் செல்லாதபடி தடுக்கும் ‘ரியலிசம்’ ஏன் இந்த வட்டத்தை விரும்பவில்லை என்பது தெரிந்தது. அவளுக்காக நான் எப்படி இந்த வட்டத்தை விடமுடியும் அவள் விருப்பத்துக்கு நான் அடிபணிந்து விட்டால் அப்புறம் நான் எப்படி ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் பதவியிலிருந்து விடுபட முடியும். நான் எழுத்தாளனாக ஆக வேண்டும் என்ற ஆசை என்னை உந்தியது.

எங்கள் பத்திரிகை உலகத்திலே எழுத்தாளனுக்குத் தனி மதிப்புத் தருகிறோம். அவர்கள் படத்தைப் பிரசுரிக் கிறோம். எங்கள் படத்தை நாங்கள் பிரசுரித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. இந்தச் சின்ன ஆசைக்காவது ஒரு எழுத்தாள னாக ஆக வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. எப்படி எழுத்தாளன் ஆவது? எதை எழுதுவது. ஒரு முறைதான் காதலைப்பற்றி எழுத முடியும். அதையே எப்படித் திருப்பித் திருப்பி எழுத முடியும். அதை ஒரு முறை எழுதி அதற்குப் பரிசும் பெற்றுவிட்டேன். வேறு எந்தப் பொருளை எடுத்து எழுதுவது. புதுக் கவிஞன் எடுத்துச் சொன்ன “ஏழையின் கண்ணீர்” அதை எடுக்க விரும்ப வில்லை. அரசியல்வாதியும் அதைப்பற்றித்தான் பேசுகிறான். அமைச்சர்களும் அவர்களுக்காகத்தான் கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள். நல்ல காலம் திரைப்படம் அந்த அளவுக்குப்

போகவில்லை. அதைக் காட்டினால் யார் பார்ப்பார்கள். 'காஸ்ட்யூம்' இருக்காது. எந்த நடிகனையும் முழு ஏழையாக மேக்கப் செய்ய முடியாது. வெயிட்டும் கொழு கொழுப்பும் மிக்கவர்களாக இருக்கிறவர்களை எப்படி அந்தப் பாத்திரங்களாகக் காட்ட முடியும்? துன்பத்தை மறக்க நினைக்கும் திரைப்பட ரசிகர்களுக்கு 'வசந்த மாளிகை'யைக் காட்டினால் ரசிப்பார்கள். கோடை வெயிலைக் காட்டினால் எப்படிக் காண்பார்கள். 'குளு குளு' தியேட்டர்களில் அந்தப் படம் ஓடாது. இப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டே நான் எழுத்தாளனாக உருப்பெறாமல் போய் விட்டேன். பிரபல எழுத்தாளர்களைப் போல மறுபடியும் நான் காந்தீயத்தை வைத்து எழுத முடியாது. அப்படி எழுதுவதால் என்ன பயன்? அரைத்த மாவையே அரைப்பதாகத் தானே முடியும். இல்லை வள்ளுவர் திருக்குறளுக்கு வடிவு கொடுத்து எழுதலாம் என்றால் அதுவும் பலர் எழுதி முடித்து விட்டார்கள். அதனால்தான் இனி எழுதுவதில்லை; நம்மால் முடியாது என்று விட்டுவிட்டேன். எங்கள் பத்திரிகை மிகவும் சிறிய நிறுவனம்தான். என்னை வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பிப் பயண அனுபவங்களை எழுதச் செய்யும் அளவுக்கு எங்களிடம் வசதியும் இல்லை. என்னாலும் அது முடியாது. ஒரு வட்டத்துக்குள் பழகி விட்ட எனக்கு எப்படி வெளியே போக முடியும்?.

என் மனைவியின் அண்ணன் வீட்டில் ஒரு சீட்டுக் கச்சேரி நடந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் இந்த உலகத்தை அடியோடு மறந்து அவர்கள் வெறும் சீட்டுகளில் 'மணிக்' கணக்காகச் செலவு செய்வதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதுதான் அவர்கள் பொழுது போக்கு.

இந்தக் காட்சிதான் என் நினைவில் நிற்கத் தொடங்கியது. எங்கள் பத்திரிகைகளுக்கு வந்த கதைகள் இதைவிட எந்த வகையில் மாற்றம் பெற்றிருக்கின்றன

என்று என்னால் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. சீட்டுக் கட்டுகள் குலுக்கிக் குலுக்கிப் போட்ட சீட்டுகள் மாறி மாறி வந்தன. 'ஆகா! ஊகா! சபாஷ்! வெற்றி' இந்தக் குரல்தான் கேட்டிருக்கிறேன். இப்படித்தான் நான் படித்த கதைகள் இருந்தன. சே! இதுதான் இலக்கியம் என்றால் இதைவிட அந்தச் சீட்டுக் கட்டு ஆட்டமே மேல் என்று என்னை அறியாமல் எண்ணத் தொடங்கினேன்.

அந்த ஆறிய காப்பியைக் குடித்தோம். சரசுவதி அவள் சிறுகதைப் பயித்தியம். அவள் ஒரு சிறுகதையைப் படித்தாள். நான் எங்கள் பத்திரிகைகளில் ஒதுக்கிவிட்ட கதைகளை எங்கள் வீட்டில் குப்பையாக வைத்து இருந்தேன். அவள் அந்தக் கதைகளைப் படிப்பதில் தனி ஆர்வம் காட்டினாள். "நீங்கள் தள்ளிவிடுகிற கதைகள்தான் எனக்குப் பிடிக்கும்" என்றாள்.

"ஏன்?"

"ரசனை"

"எப்படி?"

"விதவையின் பார்வை"

"புதுமை?"

"இல்லை"

"புனர் வாழ்வு?"

"ஆம் அதில்தான் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அத்தகைய கதைகளைத்தான் எனக்குப் படிக்கப் பிடிக்கும்" என்றாள். இந்தச் சிறு சிறு வாக்கியங்களுக்குப் பின்னால் அவள் நீண்ட வாக்கியம் அர்த்த புஷ்டியாக விளங்கியது.

அவள் சொல்லுகிறாள். விதவைக்குத்தான் பிரச்சனைகள் புரியும். 'புனர் வாழ்வு' என்பது அவளுக்குத்தான் தெரியும் என்றாள்.

“அப்படி என்றால் உனக்கு”.

“எனக்கு வாழ்க்கை வெறுக்கவில்லை. அந்தப் புனர் வாழ்விலும் பழைய லட்சியங்களைப் புகுத்துவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“அப்படி என்றால்?”

“மறுபடியும் அதே கொஞ்சல். மறுபடியும் அதே பாட்டு. அதுதான் பிடிக்கவில்லை. ஒரு படி உயர விரும்புகிறேன். அன்பைத் தவிர வேறு எதையும் என் கணவரிடம் எதிர் பார்க்கவில்லை. முதல்நாள் கொஞ்சல். காதல் எல்லாம் பழங்காலத்து இலக்கியத்தின் சாயல். அது மீண்டும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. டாக்டர் அவர் பார்வை வேறு விதமாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன். பரிஷம் பாசமும் தலையோங்கும் என்று நினைத்தேன்” என்றாள்.

“உங்கள் வாழ்க்கையையே ஒரு ரசனைப் பொருளாக மாற்றினால்”.

“அதுதான் என் போக்கு. ரசனை இல்லாத வாழ்வு உப்பு இல்லாத ரசம் போல்” என்றாள்.

“உம்; ‘ரசமும் ரசனையும்.’ இந்தக் கதையைப் பிரசுரித்து இருக்க வேண்டும்” என்று ஒரு கதையைக் காட்டினேன்.

அந்தப் பிரசுரிக்காத கதையை அவள் எடுத்துக் கொண்டாள். அதைப் படித்துத் தருவதாகச் சொன்னாள்.

[2]

‘இலக்கிய வட்டம்’ எங்கள் வீட்டிலேயே கூடுவது. சில சமயம் அவள் வீட்டுக்கும் செல்வது உண்டு. அவள் கணவர் டாக்டர். ஆதலால் என் மனைவியைப் போல அவரிடம் பொறாமை உணர்வு எழுவது இல்லை. ‘ஹல்லோ’ என்று என்னை அன்பாகவே அழைத்தார். ஒரு டாக்டருக்கும் பண்பாட்டுச் சிகரமாக விளங்கிய என் மனைவிக்கும் வித்தியாசத்தைக் காண முடிந்தது. அவரும் எங்களோடு இருந்து ‘உ’ குடிப்பார்; நல்ல தோற்றம்; கையில் சிகரெட்டு ஊதுவத்தி போல எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

“என் wife ஒரு பைத்தியம்” என்று சிரித்துக் கொண்டே பேசுவார்.

“No அவள் ஒரு Mental patient” என்றார். அதாவது அவர் பார்வையில் அவள் ஒரு மனநோயாளி என்பது அவர் மதிப்பீடு. “She must be carefully treated” என்று சிரித்துக் கொண்டே பேசுவார்.

“வைத்தியர்கள் மனநிலை மாற வேண்டும்” என்று அவள் சிரிக்காமல் சொல்லுவாள்.

அப்படி என்றால்

“அவர் பேச்சில் “Fees” என்பது மறையும் பொழுது தான் அவரை நான் மனிதராக மதிப்பிட முடியும்” என்றாள்.

“எப்படி?” என்றேன்.

“நோயைப்பற்றிப் பேசட்டும், Feesஐப் பற்றிப் பேசக் கூடாது. வக்கீல் வழக்கைப் பற்றிப் பேசட்டும் கிளைண்டைப் பற்றிப் பேசக் கூடாது” என்றாள்.

அவள் அறிவுப் பசியின் அடிப்படை எனக்கு விளங்கியது. அவள் வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு லட்சியவெறி ஒளி வீசுவதைக் காண முடிந்தது.

“நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். துணிந்து சொல்கிறேன். He has insulted me a number of times” என்றாள் அவரிடம்.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மற்றவர்கள் முன்னால் என் மனைவி ஒரு நாள் கூடக் கண்டித்துப் பேசியது இல்லை. அவர்கள் எல்லாம் போன பிறகுதான் அவள் வீட்டைப் பெருக்க ஆரம்பிப்பாள். இங்கே ஒரு பெரிய மாறுபாட்டைக் கண்டேன்.

“நான் நேரே பேசித் திருத்த விரும்பவில்லை. இரண்டு பேரும் முரண்பட்ட கருத்தைப் பேசினால், நிச்சயமாகச் சண்டை வரும். அதற்காகத்தான் உங்களை முன்னால் வைத்துப் பேசுகிறேன்” என்றாள்.

டாக்டரோ தான் அவள் மனத்தைப் புண்படுத்தியதாக நினைத்துப் பார்த்தது இல்லை. அது அவருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. புதிய சிகரெட்டை வாயில் கொண்டு நெருப்பைப் பற்ற வைத்தார். அதாவது சூடுபிடிக்கும் பேச்சை அவர் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

“பெண்ணுக்கும் Self Respect இருக்கிறது. அதை அவர் எண்ணிப் பார்ப்பதே இல்லை” என்றாள்.

சுய மரியாதை இயக்கத்தைப் பற்றி அவள் பேசுவது போல எனக்குத் தோன்றியது.

நான் அவள் எடுத்துச் சென்ற பிரசுரிக்காத கதையை விமரிசனம் செய்யத்தான் போகிறாள் என்று எதிர் பார்த்தேன்.

“விதவைத்தனம் என்பது ஒரு பாதிப்பே தவிர அது அவளிடத்தில் ஏற்படுகின்ற பருவ மாறுதல் அல்ல” என்று கூறினாள்.

“ஒரு அதிர்ச்சி. அவ்வளவுதான்” என்று முடித்தாள்.

“Who wants her explanation?” அவள் விளக்கம் யாருக்கு வேண்டும் என்று அவர் கேட்டார்.

“இதை உணராதவர்க்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். This is simply a set back; அதாவது வாழ்வில் ஏற்படுகின்ற ஓர் இழப்பு; அவ்வளவுதான்”.

“யார் இல்லை என்று சொன்னது?”

“அது மறுபடியும் அடைய முடியும். அது அடைந்த பிறகு அவள் விதவை அல்ல”.

“Yes I agree (அதை ஒப்புக் கொள்கிறேன்)”

“அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். எனக்கு மறுவாழ்வு அளித்ததாக அடிக்கடிச் சொல்லிக் காட்டுகிறீர்களே அதைத்தான் வெறுக்கிறேன்”.

எனக்கு உண்மைப் பெண்ணைப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படவில்லை. அவள் இரத்த ஓட்டம் நிறைந்த மனிதப் பிறவியாகத் தெரியவில்லை. எழுத் தோட்டம் நிறைந்த காவியப் பாவையாகக் காட்சி அளித்தாள். எழுத்தாளன் படைப்பில்தான் இந்த மாதிரிப் பெண்ணைப் படைக்க முடியும் என்பதை உணர முடிந்தது.

“Oh! I am sorry” என்று கொழு கொழுத்த உச்சரிப்பில் அச்சொற்கள் வெளியாயின “I have patients; எனக்கு நோயாளிகள் காத்துக்கிடக்கிறார்கள்” என்று சொல்லி வெளியேறினார்.

“He has no patience; அவருக்குப் பொறுமையே இருப்பது இல்லை” என்று என்னிடம் அவரைப் பற்றி ஒரு சொல்லோவியத்தைத் தந்தாள்.

அவள் எதை நினைத்துக் கொண்டு சொன்னாள் என்பதை என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“அடிக்கடி அவருக்குக் கோபம் வருகிறது. irritation (எரிச்சல்) அதிகம். அதாவது முள்ளில் சேலையைப் போட்டால் எடுக்க முடியாமல் அவஸ்தைப்படுவார்களே அதுபோல் அவருக்கும் எனக்கும் பிணைப்பு ஏற்பட்டது. கவர்ச்சி அவர் கண்ணை மயக்கிவிட்டது. சின்னக் குழந்தைக்குப் பொம்மையைக் கண்டால் அது வேண்டும் என்று அடம் பிடிக்கும். பிறகு அதைக் கொஞ்ச நேரத்துக் கெல்லாம் உடைத்தால் தான் திருப்தி” என்றாள்.

வாழ்க்கைப் பிரச்சனையைவிட இலக்கியப் பிரச்சனைதான் எங்களுக்குச் சுவை தந்தது. அந்தச் சிறு கதையைப் படித்தாள். அழகான வாக்கியங்கள். கருத்துக்கு அதில் சொல் இல்லை; உணர்வுக்குத்தான் சொற்கள் இருந்தன. இலக்கியப் படைப்பின் இரகசியம் அப்பொழுது தான் புலப்பட்டது. கருத்துகளை வைத்து இலக்கியம் எழுதிவிட்டதாகக் கூறுபவர் சிலர் உள்ளனர். அதையே பாராட்டிப் பேசும் பைத்தியங்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். கருத்து வேறு; சிந்தனை வேறு. கருத்துகள் சொந்தம் அல்ல; இரவல், சிந்தனை சொந்தம், கதைகளில் சிந்தனை இடம் பெறலாம்; கருத்துகள் இடம் பெறுவதால் அதற்கு மதிப்பு இல்லை. அவள் படித்த அந்தக் கதையில் உணர்வு ஓட்டம் இருந்தது. சிந்தனை ஊடுருவிச் சென்றது.

இதை ஏன் ஒதுக்கிவிட்டோம் என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். நாங்கள் பத்திரிகை வாசகர்களை மனத்தில் வைத்து எதையும் எடைபோட வேண்டியுள்ளது. இன்றைய வாசகர்கள் யார்? சாதாரண வாசகர்கள். அதாவது பழகிப் போன சம்பிரதாயத்தில் ஊறிப்போன ஒற்றையடிப் பாதைகள்; அல்லது மிக வேகமாகப் பறக்கின்ற விமானப் பயணிகள், அதாவது பழகிய கருத்துகள் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், நம்பமுடியாத கற்பனைகளைக் கொண்டு இயங்க வேண்டும். நடைமுறை வாழ்க்கையை எழுதி வாழ்க்கையை உணரச் செய்யும் முயற்சியை எந்த வாசகன்

விரும்புகிறான்? மிக உயர்ந்த உணர்வுகளை எழுப்ப வேண்டும் அல்லது நரம்புகளைத் தட்டி எழுத்தாளன் வீணை வாசிக்க வேண்டும். அவள் அந்தக் கதையைப் படித்தாள்.

‘அவன் ஒரு குருடன்’ கதை சோகத்திலே தொடங்கியது. பிறகு மேலும் தொடர்ந்து படித்தாள்.

என் வீட்டு நினைவு வந்தது. “நீ எங்கே போனாய்” என்று கேட்பாள். “ஏன் இவ்வளவு நேரம்” என்று கட்டாயம் கேட்பாள். நாகரிகமாக “நான் கிளப்புக்குப் போனேன்; நண்பர்களோடு அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும். அந்த மனோ நிலை எனக்கு இல்லை என்பதை அவள் அறிந்தது தானே. நான் சரசுவதியின் கோயிலில் இலக்கிய விமர்சனம் செய்து கொண்டிருந்தேன் என்றால், அந்த வழிபாட்டை அவள் எப்படி ஏற்றுக் கொள்வாள். கோயிலுக்கு நான் போகமாட்டேன் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவளுக்காகவே நான் துணையாகப் போவது உண்டு. அதற்குமேல் எனக்கு அங்கே கவர்ச்சி இல்லை என்பதை அவள் அறிந்திருக்கிறாள்.

“உனக்கு என்ன தெரியும்; படித்து இருக்கிறாயே தவிர ஞானம் ஏது?” என்று கேட்டிருக்கிறாள் என் மனைவி ஞானம், அவளுக்கு அந்தப் பெயர் எப்படி வைத்தார்களோ தெரியாது. சுதந்திரமாக வாழ முடியாத வாழ்க்கை உடையவர்களுக்குச் ‘சுதந்திரன்’ என்ற பெயர் வைத்தது போல அவளுக்கு அந்தப் பெயர் வைத்தார்கள்.

‘சுதந்திரன்’ அது மற்றொரு கதை. அவன் பிறக்கும் போதே தந்தையே இழக்கவில்லை. அவனோடு முன்பிறந்தவர்கள் இரண்டு தமக்கைமார்கள். அந்தக் குடும்பம் நிம்மதியாக இருந்தது. அவன் வளர்கிற வரைக்கும் குடும்பச் சொத்து முழுவதும் கரையாமல் இருந்தது. படிப்பு முடி

வதற்கும் சொத்து முடிவதற்கும் சரியாக இருந்தது. இனிக் கடன் வாங்கும் படலத்தில் அவன் குடும்பக் கதை இடம் பெற்றது.

பாவம் அந்தச் சிறுவன் என்ன செய்ய முடியும்? இரண்டு தமக்கையர், ஒரு தாய்; மூன்று பெண்கள், இந்த உலகத்தில் வயிற்றைப் பிறர்க்குக் காட்டாமல் கைகளால் உழைத்துச் சாப்பிட வேண்டும். 'சுவர் இல்லாத சித்திரங்கள்;' அதுதான் மானம் மிக்க வாழ்க்கை. அந்த வாழ்க்கையைப் படைத்துக் கொடுக்க உதயமாகும் சிற்பியாக அவன் இருந்தான். பிறக்கும் போதே 'அரசமுடி' அவனுக்குக் காத்துக் கிடந்தது. பட்டம் பெற முயன்றான். அதுவும் முடியாமல் போய்விட்டது. அந்தக் குடும்பத்தின் கனவு, கற்பனை, நம்பிக்கை எல்லாம் கரைந்துவிட்டன. சமுதாயம் அவனுக்கு ஒரு கேள்விக் குறியாக அமைந்துவிட்டது. அது பதில் சொல்லாமல் வெறும் தானை மடித்துக் கொடுத்தது. 'வெறுந்தாள்' என்ற தலைப்பு அக்கதைக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது. இன்னும் அதில் பல விவரங்கள் இருந்தன. பாத்திர வருணனைகள் இருந்தன. அதனால் அது ஒரு கதை என்ற வடிவம் தரப்பட்டிருந்தது.

'வெறும் தாள்' என்ற தலைப்பு உடைய அந்தக் கதை பிரசுரிக்க முடியாத கதையாகத் தள்ளப்பட்டது.

"அதை வாசகர்கள் ரசிக்கமாட்டார்கள்" என்பது அந்த மாணேஜரின் முடிவு. அதில் எந்தவிதக் காதலும் இல்லா விட்டால் யார் அதைப் படிக்கப் போகிறார்கள். தமிழ்க் கதை என்றால் அதில் காதல் முக்கியமான இடம் பெற வேண்டும் என்பது மாணேஜரின் உத்தரவு.

"அவன் ஏன் காசு கொடுத்துப் பத்திரிகை வாங்குகிறான். வாழ்க்கையில் பெறமுடியாத காதலை எழுத்தில் பெறத்தான்" என்பார்.

வாசகனைத் திருப்திப்படுத்தும் அமிசம் இருக்க வேண்டும் என்பது மேல் இடத்து உத்தரவு.

மற்றொரு கதை 'ஆசை, அன்பு, பாசம்' என்ற தலைப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதாவது இது ஒன்று ஒன்று இல்லாமல் நிலைக்குமா என்ற கருத்தில் அது எழுதப் பட்டிருந்தது. அதை அவள் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மறுபடியும் 'வெறும்தாள்' என் நினைவை விட்டு அகலவில்லை. இந்தச் சமுதாயம் தேர்வில் தோற்றுவிட்டது; வெறும் தாளைய்தான் காட்டுகிறது. தேர்தல்கள் வருகின்றன; மாறுகின்றன. ஆள்களை மாற்றுகிறார்கள். ஆனால் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியாத நிலை. அந்த இளைஞன் என்ன செய்ய முடியும்? அவன் கல்லூரியிலும் படித்தான்; படித்துக் கொண்ட நிலையில் அவன் கேட்ட கேள்விதான். எதிர்காலத்தில் தனக்கு நம்பிக்கை இல்லையே என்று எண்ணி எண்ணி அதே கவலையாய் அவன் மனம் மெலிந்துவிட்டது. இரவில் தூக்கமே வருவது இல்லையாம். அதற்கு மேல் கதை தொடர்கிறது. ஒரே பயம் வருகிறது. அலறி எழுகிறான். "வேலை" நாளைக்கு என்ன செய்வது என்ற கேள்வியைக் கேட்கிறான்.

படிப்பிலே சிந்தனை செல்லவில்லை. "காவிரி தென் பெண்ணை பாலாறு; வளம் மிகுந்த நாடு" என்று தமிழகத்தைப்பற்றிக் கவிதைகளைப் படித்தான். ஆனால் ஏன் தன் வாழ்வில் அந்த வளத்தைக் காணமுடிவில்லை என்று எண்ணிப் பார்த்து மயங்கிவிட்டான். அவனுக்குப் படிப்பே ஏறவில்லை.

தேர்வு நாள் வந்தது. அவன் இதுவரை முதல் மார்க்குத்தான் வாங்கி வந்தான். திடீர் என்று அவன் குடும்பத்தில் தந்தை இறந்தார். அவன் மனம் இடியால் தாக்குண்டது. அவன் இதுவரை எல்லோரும் சந்தோஷமாக இருப்பதைப் போலக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான். தன் வாழ்வுதான் இருண்டு கிடக்கிறது என்று நினைத்தான். முடிவில் அவன் தேர்வில் வெறுந்தாளைய்தான் மடித்துக் கொடுத்தான். சமூகம் வழி காட்ட மறுத்துவிட்டது நீதி

நூல்கள் நிறையக் கற்றிருக்கிறான். “ஈன்றாள் பசி காண் பானாயினும் பழிவரும் செயலைச் செய்யாதே” என்று படித்திருக்கிறான். காந்தி அடிகளின் படம் அவன் தேர்வு எழுதும் அறையில் தொங்கவிடப்பட்டு இருந்தது. அவர் யாரையோ பார்த்துச் சிரிப்பது போல் இருந்தது.

இவ்வளவு துன்பம் வந்தபோதும் அவர் முகத்தில் மட்டும் ஏன் சிரிப்புத் தவழ்கிறது. ‘இடுக்கண் வருங்கால் நகுக’ என்ற கூறிய வள்ளுவரைப் பார்த்து அவர் சிரிப்பது போல இருந்தது.

அதற்குமேல் அந்தக் கதை என்னைக் கவரவில்லை. வாழ்க்கையின் துன்பச் சித்திரம் ஒரு கதையாகப் படவில்லை.

“இதில் என்ன கதை இருக்கிறது” என்று வானம்பாடி குறுக்கிட்டான். அவன் இதையே புதுக் கவிதையில் சொன்னான்.

“கண்ணீர் ஏன் உப்புக் கரிக்கிறது என்றால் வாழ்க்கையில் இனிமை இல்லாததால் தான்” என்பான். இதுதான் புதுக் கவிதை என்பான்.

அவனைப் பார்த்தால் எனக்கு அதிகம் பிடிப்பதில்லை. முதற் காரணம் அவன் வயதில் சிறியவன்; மற்றொன்று பொருத்தமில்லாத செய்திகளைச் சொல்லி அதைப் புதுக் கவிதை என்பான். விஷயம் இருக்காது. ஏதாவது குதர்க்கமாக எழுதி வைத்துவிட்டு அதைக் கவிதை என்பான்.

அங்கே என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் கொஞ்சம் நேரம் சும்மா இருந்தோம். டாக்டராக இருந்தால் சும்மா ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்துப் புகை விடுவார்.

இந்த இலக்கிய விமர்சனங்கள் வெறும் நல்ல பழக்கங்களையே கற்றுக் கொடுத்துவிட்டன.

டாக்டர் இருக்கும் போது அவர் கேட்டார்.

"What do you find in literature? (இலக்கியத்தில் என்ன காண்கிறீர்) அது வெறும் ஏமாற்றம் தானே என்று கேட்டார். நீங்கள் உங்கள் நேரத்தை வீண் பிரச்சனைகளில் செலவு செய்கிறீர்கள். This is my opinion". (இது என் கருத்து) என்றார்.

என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவர் போன பின்பு சிந்தித்துப் பார்த்தேன். அவள் அதற்குப் பதில் சொல்லத் தொடங்கினாள். "அதுதான் அவருக்கும் எனக்கும் வேறுபாடு. வாழ்க்கையின் விமரிசனம் தான் இலக்கியம். நாம் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறோம். அதில் எது நல்லது எது கெட்டது என்பதைப் பற்றி ஆராய்கிறோம். நல்லது நினைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம்; இதுதான் இலக்கியம்" என்று சொன்னாள்.

வானம்பாடி குறுக்கிட்டான். "இலக்கியம் அப்படி இருந்தால் பரவாயில்லை. அதை வெறும் வாழ்க்கைக் கண்ணாடியாக அமைக்கிறார்கள். உள்ளதை உள்ளபடி வருணிக்கிறார்கள். அழகிய சித்திரம்தான். சித்திரம் ஒவியம் ஆகும்; ஒவியம் சித்திரம் ஆகாது என்றன். ஒவியம் இலக்கியமாகாது. ஒவியம் வேறு; சித்திரம் வேறு" என்றான்.

அதை என்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. "வாழ்க்கையை ஒரு சித்திரமாகக் காண முயல்வதுதான் இலக்கியம். சிதைந்து கிடக்கின்ற அழகுகளை ஒருங்கு சேர்த்துக் காண்பதுதான் இலக்கியம். ஒவ்வொன்றிலும் அழகு இருக்கிறது. சாவு ஒன்றில்தான் அழகு இல்லை. அதுகூட இயற்கை இந்த உலகத்தைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்குச் செய்யும் முயற்சி. உலர்ந்த சருகுகள் கீழே விழாமல் எப்படி இருக்க முடியும். தீயது அழிய வேண்டும். அழகல் ஒழிய வேண்டும். இது இயற்கையின் நியதி; சட்டம்; ஒழுங்கு. அதுதான் படைப்பு என்றேன்.

“தீமை ஒழிய வேண்டும். அதைவிட தீமைகள் தோன்றாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்றாள் சரஸ்வதி.

அந்த வீடு அழகான வீடு. சுற்றிலும் ஒரு அழகான தோட்டம் இருந்தது. பங்களா என்று சொல்ல முடியாது. இப்பொழுது எழுகின்ற type வீடுகளில் ஒன்றுதான். ‘ஏ’ டைப் வீடு என்று சொல்ல முடியாது. “சி” டைப் தான். இப்படித்தானே அங்கே வீடுகளைப் பகுத்துக் காண்கிறார்கள். இன்னும் ‘டி’ டைப் ‘இ’ டைப் வரையில் இருந்தது. ‘எப்’ typeல் இல்லை. ‘F’ type என்றால் fail என்று தானே அர்த்தம். அந்த அளவு அங்கே வீடுகள் எழவில்லை. அங்கே வாழ்பவர்கள் வீடு ‘E’ type வரை இருந்தது. தோல்வி என்பதைக் காணாத வீடுகள்தான் அங்கே இருந்தன.

வெறுந்தாள் கதைப் பாத்திரமாக வரும் சுதாவைப் போல் அவர்கள் வாழ்க்கை அமையவில்லை. அவன் வாழ்க்கை ‘F’ type எனப் பாகுபடுத்திக் காண முடிந்தது. அவன் படிப்பு வேறு; வாழ்க்கை வேறு என்பதை உணர்ந்திருக்க வேண்டும். இனிமேல் படிப்பை நம்பி மனிதன் வாழ முடியாது என்ற நிலைக்கு நாடு வந்துவிட்டது. படிப்பு ஒரு கண்ணா முச்சு விளையாட்டு. அவ்வளவுதான். கண்களைக் கட்டிவிட்டு யாரையாவது பிடித்துக் கொள் என்று ஓடவிடுவதுதான் இன்றைய படிப்பு முறை. அதிருஷ்டம் தக்க ஒரு ஆளைத் தொடுவது. பெரும்பாலும் தகாத ஆளைத் தொடுவதுதான் அந்த விளையாட்டின் முடிவு என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். இதை மனதில் எண்ணிக் கொண்டேன். அந்த உருவகத்தைப் பற்றி மட்டும் விமரிசனப் பொருளாக வைத்தேன்.

வானம்பாடி ஆகா பிரமாதம் என்று கூறினான்! வாழ்க்கை ஒரு கண்ணாமூச்சு விளையாட்டு என்ற பொருள் பற்றி ஒரு கவிதை எழுதித் தருவதாகச் சொன்னான். கவிஞன் கற்பனை எப்படிச் செல்கிறது என்று வியந்தேன்.

‘தாஜ்மகாலும் ரொட்டித் துண்டும்’ என்ற கவிதை நூலைப் படித்தேன். அந்த உருவகம் எனக்கு நிரம்பவும் பிடித்து இருந்தது. ‘தாஜ்மகால் படம்’ மாட்டப்பட்டு இருந்தது, அந்த டிக்கடையை அலங்கரித்தது. கவிஞன் அதைப் பார்க்கிறான். மிக அழகாக இருந்தது. கீழே ஒரு ரொட்டித் துண்டு கிடந்தது. அது அவனுக்குக் கிடைக்குமா என்று அவன் கண்கள் ஏங்கின. அது அவனுக்குக் கிடைத்தது. அதைத்தான் அவன் எடுத்துக் கொண்டான்.

இன்னும் பிரமாதமான கருத்துகள் அந்நூலில் இடம் பெற்று இருந்தன. இன்றைய வெய்யிலுக்கு நேற்றைய நிழல் பயன்படாது என்ற கருத்தும் இடம் பெற்று இருந்தது. உருவகம் என்றால் என்ன என்பதை இந்த நூலின் தலைப்பு அழகாக விளக்கியது. பழைய இலக்கியம் பார்க்கப் படிக்க ரசிக்குப் பயன்படுகிறதே தவிர இன்றைய பிரச்சனைகளுக்குப் பயன்படவில்லை என்பதை நினைத்துப் பார்த்தேன். அந்த ‘வெறும் தாள் கதையில் காந்தியின் படம் வருணனையில் இடம் பெற்று இருந்தது. அவர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். எதற்காகச் சிரித்தார். இந்தப் பையன் வெறும் தாள் மடித்துக் கொடுத்ததைக் கண்டு இல்லை. அவர் பெயரைச் சொல்லி இன்றைய பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முயல்கிறார்களே அதைப் பார்த்துத்தான் சிரித்து இருக்க வேண்டும். ஒரு தாஜ்மகால்; படத்தையே பார்த்து ரசித்துக் கொண்டு இருந்தால் ரொட்டித் துண்டைப்பற்றி யார் நினைப்பது? இன்றைய பிரச்சனை தாஜ்மகால் படத்துக்குக் கண்ணாடி போடுவதல்ல; ரொட்டித் துண்டு களைப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பது என்ற எண்ணம் ஓடியது.

இந்த நினைவு அலைகள் அப்பொழுது எழவில்லை; அவர்கள் விட்டுப் பிரிந்த பின்தான் தோன்றின.

அவள் ஒரு உருவகத்தைச் சொன்னாள். வானத்து நிலவைப் பற்றி இந்தப் புலவர்கள் அடிக்கடி சொல்வதைக் கேட்டிருக்கிறாயா? அதன் மாசுதான் உலகத்துக்குத்

